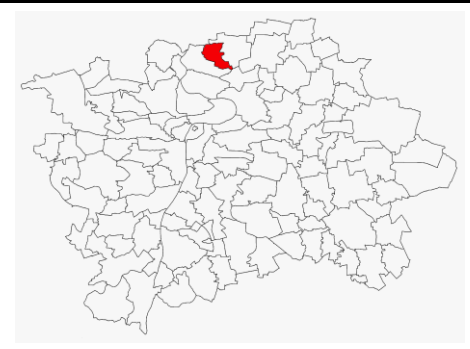

Katastrální území	ČIMICE	
Připojeno ke Praze	1968	
Městská část	Praha 8	
Správní obvod	Praha 8	
Obvod hl. m. Prahy	Praha 8	
Údaje o linkách MD k datu 31.12.2024		
Textový popis k roku 2001	Počet obyvatel 2021: 6586	
Poslední úprava obsahu: 11.1.2025 11:53	Rozloha: 257,1 ha	

Linky MD ČIMICE			
linka	*	†	
a-102 (C)	09.01.1950	30.12.1951	
a-106 (Č)	09.01.1950	31.12.1960	
a-102	01.01.1961	01.01.1973	
a-04 (04/Šk)	01.09.1969	22.12.1972	Šk
a-152/II	02.01.1973		
a-202/II	05.02.1975		
a-181	14.05.1980	08.05.2008	
a-407 (7/Šk)	01.09.1981	30.06.1987	Šk
a-409	01.09.1982	30.06.1993	Šk
a-260	28.03.1983	03.11.1984	Šk
a-905 (505)	04.11.1984		noční
a-169/II	27.02.2006		
a-183/II	09.05.2008	14.10.2016	
a-251/II (551)	09.05.2008		Šk
a-573/III	27.09.2011	29.02.2012	Šk
a-145/II	15.10.2016		

ČIMICE

Kromě Ruzyně byly Čimice jediným zastavěným územím s charakterem obce, připojeným ke Praze v roce 1960, i když ve skutečnosti samostatnou obcí nebyly a tvořily pouze katastrální část Dolních Chaber.

První písemná zpráva o vsi Čimice pochází z roku 1334, kdy patřila pražskému proboštovi, ale podle archeologických nálezů je zcela jistě starší. Na dvoře domu čp. 1 byly objeveny zbytky objektu obranného charakteru, snad tvrze. Původ jména je obvykle odvozován od osobního jména Čám, tedy původně ves Čámových lidí. Jméno se později měnilo na Čiemice a Čímice. Čimice zabrali na počátku husitského hnutí Pražané a od nich je získal Bohuněk z Bohunic. Později se majitelé čimického dvora často střídali a většinou ves vlastnili jen několik let. V roce 1551, když Čimice prodával Zikmund Kelecký Adamovi ze Strašína, je ve vsi konkrétně doložena tvrz, avšak jde o mladší objekt postavený na místě tvrze původní nebo v její těsné blízkosti.

V roce 1592 Čimice koupil Jan Bryknar z Brukštejna a připojil je ke svému libeňskému panství. Další osudy už Čimice proto měly stejné jako Libeň. I tady se střídali majitelé a jeden z nich, Jan Hertvík z Nostic, prodal celé panství v roce 1662 Starému Městu. Čimice v rámci panství zůstaly jen malou vískou. V roce 1850, když vznikaly moderní, tzv. politické obce, v Čimicích žilo jen 79 obyvatel. Protože to bylo příliš málo k existenci samostatné obce, byla vesnice připojena jako katastrální území k Dolním Chabřům a jejich součástí zůstala až do svého připojení ku Praze.

Ještě na počátku 20. století stálo v Čimicích pouze 19 domů se 152 obyvateli, dalších 5 lidí žilo ve dvou domech Drahaňského mlýna. V té době tu byly dokonce čtyři velkostatky. Ačkoliv Dolní Chabry, ke kterým Čimice patřily, byly součástí prosecké farnosti a na Proseku byla i pošta, Čimice spadaly farou i poštou k Bohnicím. Dne 22. prosince 1921 bylo z Čimic vyčleněno přes 62 hektarů území a připojeno k Bohnicím.

Jádro původní obce leželo západně od dnešní křižovatky Čimické a Na průhonu. Ve 30. letech 20. století se začalo intenzivně stavět v jižnější části katastru v oblasti dnešní Libeňské ulice a počet obyvatel Čimic se zdvojnásobil. Domy rychle přibývaly i po druhé světové válce, stavělo se i severně od starých Čimic a počet obyvatel překročil 1400. Asi v 50. letech byla v Čimicích zřízena pobočná úřadovna dolnochaberského MNV. K 1. červenci 1960 byla čimická zástavba připojena k hlavnímu městu. Obvykle se v literatuře uvádí, že byly připojeny celé Čimice, ale porovnáním map snadno zjistíme, že šlo jen přibližně o polovinu – jižní, zastavěné území, zatímco severní část katastru (území s místními jmény Na zámčích a Dlouhé hony) až po Drahaňský potok zůstala i nadále součástí obce Dolní Chabry. Čimice, aniž by se v moderní době staly samostatnou obcí, byly připojeny do územního obvodu Obvodního národního výboru Prahy 8. Také dnes jsou katastrálním územím v rámci městské části Praha 8.

V letech 1976–1986 bylo v jižní části katastru postaveno sídliště Čimice s více než 2 tisíci byty pro 6980 obyvatel. Další panelové domy byly postaveny i v severní části zástavby a v závěru 20. století měly Čimice přes 7 tisíc obyvatel.

V roce 1979 byla ke katastrálnímu území Čimice připojena malá část katastrálního území Bohnice.

Protože někdejší tvrz dávno zanikla (poslední konkrétní zmínka pochází z roku 1609), je jedinou čimickou památkou kaplička sv. Jana Nepomuckého ze druhé poloviny 18. století. Na jihozápadním okraji katastru, severně od areálu bohnické psychiatrické léčebny, se nachází přírodní památka Čimické údolí, ve kterém se zachovalo společenstvo skalní stepi se zbytky vřesoviště. Zajímavé je také Drahaňské údolí (Drahaňská rokle), jež se odtud táhne po nynější hranici Prahy, tedy i okrajem Bohnic, až k Vltavě.

Až do první čtvrtiny 20. století představovala jediné silniční spojení s okolím okresní silnice čimicko-chaberská z roku 1912 (dnešní ulice K Ládví), která pokračovala do Bohnic. Kromě ní existovala ještě polní cesta do Chaber, pod které Čimice administrativně spadaly. Pokud chtěli čimičtí obyvatelé použít ke svým cestám vlak, zbývala jediná možná cesta – pěšky (nebo povozem) k bohnické Tříkrálce a přívozem přes Vltavu do Sedlce na sedleckou železniční zastávku, která byla v provozu od roku 1879. V celé čimické dopravní historii hrály svoji reálnou roli tedy vždy jen autobusy.

První možnost využít tento druh dopravy měli Čimičtí už v roce 1912, avšak s docházkou a na krátkou dobu. Šlo o autobusovou linku mělnického podnikatele F. Černého Mělník – Praha, končící na Josefském náměstí, která byla vůbec první meziměstskou autobusovou linkou na území Prahy. Vedení její trasy v této oblasti ale není zatím zcela jasné. Z jízdního řádu vyplývá, že existovala zastávka Bohnice, ale není známá její poloha. Pravděpodobně šlo o jen o „křižovatku k Bohnicím“ na státní silnici. Čtyři páry spojů v pracovní dny jezdily jen do vypuknutí první světové války.

Pravděpodobně začátkem roku 1922 zahájila provoz linka Československé pošty č. 683 z Vychovatelny (od konečné zastávky tramvaje č. 14, později od poštovního úřadu 22 v Libni) do Bohnic k tamnímu zemskému ústavu pro choromyslné. Šlo ale pouze o jediný pár spojů denně (v roce 1924 s příjezdem do Bohnic ve 13.53 hodin a odjíždějí zpět v 16.10). Tato linka měla ovšem pro Čimice jen zcela okrajový význam; jezdila pravděpodobně do doby zavedení

bohnické linky Elektrických podniků (C). Obyvatelé Čimic zatím mohli využívat jen poštovní linku 682, vedenou po státní silnici (rumburské), vyžadující dvoukilometrovou docházku.

Prakticky použitelná doprava se k Čimicím výrazně přiblížila zavedením jedné z prvních linek pražských Elektrických podniků jezdící od roku 1926 do Bohnic. Pro obsluhu Čimic byla zřízena zastávka na znamení Kolonie rodinných domků (později jen Kolonie, v letech 1948–1950 příleňavě pojmenovaná Čimice a od roku 1950 Ubikace). Základní jízdné k zastávce tramvaje Kobylisy (dnes Ke Stírce) bylo 1 koruna. Na mnoho let tak získaly Čimice vcelku kvalitní spojení, i když přibližně s půlkilometrovou docházkou.

V září 1930 získal vodochodský podnikatel Karel Vyhňálek koncesi na autobusovou linku Kobylisy – Bohnice – Čimice – Chabry – Zdiby – Veltěž – Klecany – Vodochody. Ačkoliv měl Vyhňálek v úmyslu provozovat jen dva páry spojů denně, podařilo se Elektrickým podnikům (a patrně i poště) do koncese prosadit, aby měl výslovně zakázáno zastavovat i přibírat cestující v úseku Praha – Zdiby. Tento zákaz však evidentně nedodržel, jak vyplývá ze stížnosti Elektrických podniků z ledna 1931. Zřejmě brzy na to však přestala jezdit přes Bohnice a její trasa vedla z Kobylis přímo přes Dolní Chabry. Linka C Elektrických podniků byla na počátku roku 1944 v důsledku válečného omezování provozu zcela zrušena a její provoz byl obnoven v květnu 1945. Od 9. ledna 1950 byla ve špičkách pracovních dnů zavedena nová větev této linky jezdící až do Čimic. Konečná byla křižovatce dnešních ulic Čimické a Fořtovy, kde autobusy obracely zpočátku couváním. Od 30. června 1952 byla linka prodloužena na novou smyčku, která se nacházela na dnešní křižovatce Čimické ulice s Tišickou. Od 31. prosince 1951 byly čimické spoje označeny jako samostatná linka číslem 106 a spoje do Bohnic dostaly číslo 102. Od prvního lednového dne roku 1961 se opět stala větví linky č. 102 a do Čimic začaly pravděpodobně jezdit i spoje mimo špičky všedních dnů a o nedělích. Svůj dopravní vliv v Čimicích uplatnil také podnik ČSAD, který od 3. června 1956 zavedl autobusovou linku č. 01032 od kobylišké vozovny přes Horní Chabry do Čimic. Primárně byla však určena pro obsluhu Horních Chaber, kde byla část spojů ukončena, v celé trase do Čimic jezdilo 10 párů spojů v pracovních dnech. Linka zanikla 2. června 1969 po zavedení linky Dopravního podniku č. 162 do Dolních Chaber. Mezi Čimicemi a Dolními Chabry byl zachován pouze 1 pár školních spojů, ráno tam přejezdem z linky č. 102, odpoledne zpět z linky 162.

Od 2. ledna 1973 byla čimická větev linky 102 přečíslována na 152 a současně prodloužena do Dolních Chaber k MNV. Přes staré Čimice tehdy jezdila až do 80. let po staré komunikaci, která vedla blíž ke kapličce. Později část spojů zajížděla až do Čakovic, ale už v roce 1975 byla opět zkrácena do Chaber, protože byla zavedena nová špičková linka č. 202 (Sídliště Bohnice – Čakovice, ZJD) a v roce 1983 se vrátila do původní konečné v Čimicích. V roce 1980 směrovou nabídku významně Čimickým rozšířila linka č. 181, jezdící ulicí K Ládví a po východním okraji města do hostivařské průmyslové oblasti.

Od 4. listopadu 1984 byla uvedena do provozu nová smyčka Sídliště Čimice na severním okraji čimické zástavby, na které byly ukončeny linky 152 a 181. „Stodvaapadesátka“ byla současně prodloužena k nové stanici metra Fučíkova (dnes Nádraží Holešovice), čímž se dopravní obsluha Čimic dále zlepšila. Od stejného dne byla na smyčku Sídliště Čimice odkloněna i noční autobusová linka 505 a tím došlo k významnému zkvalitnění dopravy do Čimic i v noci.

ČIMICE.

